

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 13.06.2008. године

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **Оптужени Илија Јуришић,**
- **Браниоци оптуженог.**
- **И сведок Михајловић Данко.**

Нису приступили сведоци Мркоњић Ратко, Пајкић Раде и Радић Слободан, а из извештаја Кантоналног суда у Тузли, број 003-0-Кр 08000091 од 30.05.2008.године, утврђено је да сведок Мркоњић Ратко не живи на адреси у Тузли и да се одселио у Угљевик, за сведока Пајкић Радета немају никакве информације и покушаће поново да му уруче позив, а сведок Радић Слободан је уредно позван али није приступио у Кантонални суд у Тузли.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок МИХАЈЛОВИЋ ДАНКО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас позвати сведока. Дobar дан господине Михајловићу.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА-ОШТЕЋЕНОГ МИХАЈЛОВИЋ ДАНКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Данко Михајловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: '58., у мјесту Кртова Општина Лукавац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Милоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој сте адреси сада?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Сада сам Добојских бригада, Добој, Република Српска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Електричар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете, односно да ли сте у сродству са оптуженим Јуришић Илијом?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у завади? Добро. Ви сте позвани у својству сведока- оштећеног, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажност исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу, да ли сте разумели?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас замолила да прочитате текст заклетве на глас.

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок-оштећен упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Михајловићу, Ви знате зашто сте позвани, јел тако?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па упознат сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били у Тузли?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оног критичног догађаја 15.маја '92.године, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам испричати све што знате о том догађају у ком својству сте били у Тузли?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Хоћу Вам испричат, само можем ли ја сјести?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Може, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да стојите, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па имам проблема са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, како да не, узмите столицу, седите.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Значи сам процес одласка у Тузлу, пре тога сам имао позив као резервиста-војник, где сам негде крајем марта месеца добио позив, негде почетком априла сам се одазвао, на два мјесеца је био позив на војну вежбу. Тако да сам се и одазвао, значи у међувремену, између значи самог тог периода обављали смо којекакве задатке по наређењима, све зависи шта је требало. Ја сам иначе возач по ВС и то сам и обављао читаво вријеме, тако да сам значи на 13.мај позват да се треба значи ићи у Тузлу без возила свог, значи да се нађемо на мјесту гдје је био лоциран батаљон, у Сижју, тако смо и урадили, тако сам и урадио, значи ту сам се одазвао гдје су нас дочекали командант Војислав Кулишић, командант батаљона, када смо се окупили даје нам до знања да идемо у Тузлу где ћемо имат одређен број возила који ће нас одвући до Тузле, да не идемо са својим возилима, како је ко дужио које возило, значи даће нам се пар камиона који ће нас повућ, да нам је до знања да извршимо евакуацију младих војника из касарне који су, и дио материјалних средстава, тако је речено. Значи где ћемо бити прераспоређени у самој касарни у Тузли, горе ћемо добит директна задужења. 14.маја смо били већ у Тузли, значи дато нам је до знања да идемо без наоружања и дата нам је као обезбеђење оделење војне полиције које је било наоружано са лаким пјешадијским наоружањем. У пар камиона, ја не могу тачно се сад сјетит колико је било камиона, ту смо се потоварили, значи како је могло сјест, било је негде значи једно дванаестак војника је сједало у камион и упутили смо се до касарне гдје смо горе и дошли.

У кругу касарне су нас дочекали пар официра, ту је био и капетан Ливадић безбједњак, ту смо једно вријеме сачекали да нам се дају нека наређења, упутства за даљи рад. Дали су нам значи, дошао је ја мислим

да је Белојица тада исто официр Југословенске народне армије, дао до знања да требамо отић позадуживат возила и да требамо да се један дио возила упути са старјешином који ће бит додељен нам на мјесто Козловац које је издвојено од Касарне али је у саставу касарне било као мјесто гдје има, гдје је војска била ту, одакле требамо покупит ту војску. Мислим да је ту негдје једно 14, 15 возила упућено горе, нисам сигуран тачно о броју јер није ме ни интересовало нити сам имао, тако да знам тачно колико, али отприлике је тако било, ми смо добили једног подофицира који нас је предводио, да нам је до знања, дошли смо на Козловац. На самој капији Козловца ту смо заустављени, паркирали возила, ту су нам доводили младу војску која је била распоређена на том мјесту, ја не знам колико је мјесто јер ја нисам, не знам тачно колико је ту тај простор, нисам био горе до тада, ал смо ми само ушли на капији и ту смо, има један паркинг где смо се ту зауставили. Видјео сам да је било неких објеката, хангара које су они вјероватно ту обезбеђивали, после сам и сазнао да је то. Ту смо се задржали колко је требало да се прикупи та војска, тај официр је и водио бригу о смјештају војника, кад смо завршили значи ишли смо до касарне доле, вратили се, а мјесто обезбјеђења је преузео, мислим да је вод диверзантско извиђачки вод је био тад, па дал је он, како су га после преименовали гдје је био командир Мато Зринић. Значи они су преузели обезбеђење самог мјеста ту Козловце. Када смо дошли у касарну тог истог дана 14., значи, ту смо се поново формирали као колона и чекали смо наређења, то је требало да иде према Бјељини, тако смо добили да чекамо наређења, када је, негде предвече, не знам тачно колико је сати било, прикупила се војска и ми смо добили наређења да свако у своје возило иде, војска је била већ посједала, и да идемо пут Пожарнице-Бјељине, касарна Бјељина, што смо и учинили.

Кренули смо негдје већ ноћ је почела, негдје у мјесту Прибој ја мислим, ту смо заустављени, заустављени смо, ту смо чекали одређено вријеме и ту нас је прошла колона, дато нам до знања да морамо пропустит другу колону, неку колону која из Брода иде, и онда нам је речено да из Брода иду тешко рањени, мртви људи и избјеглице које су тамо били већ имали проблем напада гдје су исповређивани и да је за тај дио посла превасходније да њих пропустимо да би они чим прије стигли до Бијељине и где ће требат да им се указује љекарска помоћ. Тако да смо негдје по поноћи, негдје узмимо, кренули одатле, значи пропустили смо ту колону, кренули смо, у саму зору смо дошли у касарну Бјељина, ту смо младу војску истоварили, чекали су ту аутобуси, они су требали да иду значи одакле ко, дал из Црне Горе, дал из Македоније, дал је из

Србије, значи из Босне и Херцеговине, тако нам је и дато образложење због чега и да ће се одатле преузимају. Том ту, примопредаји, тада смо се растајали, био је неки капетан, ја не знам му имена, када смо се растајали, упитао нас је тада баш да ли имамо могућност да избјегнемо Тузлу, јер по његовом оном виђењу да није добра ситуација. Пошто смо ми били под војском официра, значи није наше се ни питало, нит смо о том ни размишљали него смо једноставно чекали даља наређења, када смо се растајали, човек је онако оно баш, оно ко и преплашен само нам је рекао момци нек вам је бог на помоћи. Мало смо се зачудили, али тако да смо се ми ту поново изорганизовали, кренули, значи то је већ 15-ти ујутро, кренули према Тузли.

Када смо се, у путу негдје у месту Пожарница поново је колона зауставита, значи по повратку, тај официр што нас је водио, зауставио је колону и рекао је да се фактички сачекамо ту и да улазимо у Тузлу, да је ту има пункт, и да морамо да уђемо у заједничким, и поново је издао наређење да се придржавамо правила, значи непретицања и то у колони, да се не би десило какви проблеми у самој возњи. Од Пожарнице до Тузле нам је била нова ситуација на путу, јер када смо отишли према Бијељини променила се сама ситуација на којеквим мјестима где су постављате запреке, пар жежева, прекопаних путева, грудобрана, гдје се примјећивало и пар људи око грудобрана као обезбеђење некако. Било је на пар мјеста прекопаних путева, негдје као да је проведен као канал неки, као кабал и то, можда једно 30, 40 цм ширине. Долазећ значи у саме Славиновиће, те запреке су све биле гушће и ту смо већ ушли у једну, неку цик-цак позицију гдје су нас те запреке, жежеви оно изводили лијево-десно, тако да смо томе мјесту биле и, тако ми смо звали као мали жежеви који су били просути по асфалту доле, да не бих са узмимо, возилом неко ишао там, то је био већ значи могућност да останеш без гуме и тако. Долазећ у саму раскрсницу Брчанске Малте, значи ишо са негдје око средине можда колоне, а у сам, у Пожарници, да, кад смо чекали тај исти официр је изашо од возила да возила види, јел смо сви стигли ту и да нам до знања да идемо у касарну и да ћемо ту добити нова наређења, значи у касарну кад поново се вратимо. Јер треба натоварити још неки материјално-техничких средстава. Тако смо и урадили, значи приликом уласка у саму касарну паркиравали смо се, и ту смо поново чекали наређења, приликом тога, мислим оно чекајућ мало је вријеме измицало, знаш, већ се почело примјећиват около којеквике наоружане групе које су биле около касарне саме, пошто је касарна у самој једној долини уз ријеку, па има и с лијеве и с десне стране та брда, са једне стране је значи сама болница, има шума између болнице саме касарне.

А са друге стране су пут, значи касарна па пут, па иза пута су биле куће, насељена мјеста, насељено мјесто је било оно, и већ се почело примјећиват распоређивање којекаквих снага уз куће, уз ограде и тако, што је већ било на неки начин узнемирујуће и за саму војску а и почели смо повезиват и ово што нам је сам капетан у Бијељини дао до знања да избегнемо у ствари улаз у саму Тузлу.

Ту смо чекали, у међувремену се појавио човјек који је био горе са својим водом на обезбеђењу тог самог Козловца са пар људи који су доле дошли у касарну, Мато Зринић и пар, био је Видак Петровић, био је Мико, ја мислим Мико, јесте Јовчић, и још не знам тачно, не могу се сјетит од њих пар, дошли су доле и срели смо се, ја сам их приупито откуд ту они, каже да су они у току ноћи предали обезбеђење самог горе објекта Козловац територијалној одбрани. Тако да сам Мато Зринић био фактички ту, с нама и ови, ти момци који су били у његовој јединици. У међувремену је он нестао, па је се појавио са својим, дал је његова, у ствари са цивилним возилом, марке стојадин, «застава 101», изашао је ту, то је било негдје, близу је ондје била бензинска пумпа у самом кругу, тако је мало прошетао и оно повикао као наваљују на касарну, на круг касарне, хоће да заузму касарну и да наводно поробе и нас саме ту. Узео је пушку и кренуо је према том шумарку, и горе запуцао, знаш, као они су горе кроз ту шуму је била ограда, не знам колико је удаљена, али је водио, та ограда је од касарне била кроз ту шуму, он је одјурио горе и там, вам, држ, недај, и оно љутито као шта оће, шта траже, запуцао је, у међувремену је и самом кад је то дошло да они нападају на касарну, запуцали са свију страна, и онда је почело пушкарање и само људи су оно, неки из неког страха већ и у зрак почели и они, у самом кругу да пушкарају, не знају ни шта је, ни како је, углавном се нека гужва створила, с тим што је он облетио и дао до знања као да је он то средιο, смирио, одустао и нема од тога, оно као тренутно је, стабилизовало се. У међувремену се поново појављивало пушкарање са ти брда, фактички то су, није са кота него је у падини па је, так се појавило, чује се пуцањ по који, али није било тако како је оно у том моменту, једно десетак минута је било она палба. У томе периоду се почело инсистират да се иде, да се напушта круг, међутим дато је до знања да фактички ту нема капетан Ливадић је био безбедњак, њега је нестало, нестало и самога Зринића, остали су Белојица и још неки, тај официр који је нас водио у Бијељину, не знам му имена, онако црн човек. Тражили смо да командант Дубајић дође да нам да до знања шта чекамо, у ствари чекамо, не идемо, околу се све више примећује груписање људи, тако да су оно очекивања доћ ће, неће, там, вам, држ, недај, дошла нам је обавјест као да је наводно

командант преговарао са цивилним властима града Тузле и да су се договорили о безбједном изласку из касарне, да ће они извршит обезбеђење изласка из касарне а да се ми изорганизујемо, значи ко је шта натоварио натоварио је, јер су била пар возила је дато да се натовари а пошто је било више возила, значи нису сви могли ни доћ натоварени, него су празни били, значи ко је шта натоварио, натоварио, ко није натоварио значи да се спреми, формирају колоне, јер је договорено и да се чека само вријеме о изласку. Било је речено као негдје око један, па је пролонгирано као до три сата поподне, значи али се ништа није дешавало, ништа се није радило, тако да су људи поново дигли оно задовољство и тражили су да се обрати командант и да он да, да не иде оно биће вако, биће нако, хоће, неће, него да нам се да до знања, јер све више је било примјеђено у ствари приближавање самим оградама капије, а немају никаквих наредби, нема, него једноставно чека се нешто. Да би у међувремену се појавио командант Миле Дубајић, и дао нам до знања да је он сам у току преговора, сам и са градоначелником Бешлагићем и са његовим сарадницима, то нам није објашњавао појединачно ко је, али је Бешлагића поменуо, да се наводно дошло до промјене неких претходних њихових договора јер је требало да ми изађемо у три правца из касарне, тако је био став команде, требало је да се иде пут Бијељине преко Пожарнице, пут како се зове за Смолућу преко, лијево од касарне, не знам како се зове мјесто, Докањ, код Докња, и за Добој, значи преко Лукавца, гдје Бешлагић тада, он је нама, Миле Дубајић је тада рекао да као, Бешлагић не може сто посто гарантоват у та три правца да може обезбједит да не би дошло до инцидента. Пошто је се наводно развукло, тако да су као сама сугестија Бешлагића да командант одлучи се у једном правцу, па да он одлучи који је то правац, да ли је то преко Докња, да ли је преко Пожарнице за Бијељину или за Добој, преко Лукавца и он је замолио да га разумимо, да ће то у најбољем реду протећ и да не би ризиковали да је боље детаље договорит, него ићи тако без договора.

Тако да смо и ту чекали одређено вријеме, поново је тражито од њега, чекало се, вријеме је измицало, некакав страх је већ све видљивији био, с обзиром да је недавно већ у Сарајеву се десио проблем, значи сам страх је међу нама био и оправдан, так да смо тражили од њега да се то решава што прије, да не чекамо ноћ, јер смо на неки начин имали неке страхове да у ноћи у ствари неконтролисано може баш да буде. Ја кад сам видио да у ствари све то не иде онако како би требало по мом схваћању бит, пошто ми је брат близанац био тог дана дежурни возач команданта за позадину, био ту, и негде око пола једанаест је са својим

камионом и командантом Миланом Шунком отишао, изашо и отишао, ја сам почео повезиват причу овога официра у Бијељини, и ону ситуацију около шта се дешава, да не вриједи ту чекат ноћ. Био сам покушо да се спакујем и да напустим касарну, да одем без колоне, самоиницијативно јер је пар возила већ сам видио изашло на капији. Приликом изласка с капије ја сам, значи има капија теретног возила гдје теретна возила улазе, а била је доле испод прије према значи самом мјесту догађаја капија, значи пријавница и капија један звана, ово је капија два, када сам од капије један кренуо, ту има једна низбрдица и кривина улазе из доле на правац, примјетио сам да улице су пуне, нема ни возила, нема ништа. Примичући се раскрсници самој, примјетио сам јежеве на самој раскрсници гдје, у ствари запријечен пролаз, није се могло ни изаћ. Испод те раскрснице сам видео неко ко оклопно возило, неко огромно, нисам могао ни регистроват шта је, углавном испред мене је било још, колико се сјећам два возила. Једно је возило имало за собом прикључну, колико се сјећам био је неки као топ, топић, нешто је било закачено за њега, окрећали су се доле, био, има онде један Технички преглед, сам објекат, ту су, они су испред мене, они су се окренули и ја сам се за њима окренуо пошто више нисмо могли доле изаћ, вратили смо се и онда смо паркирали се и чекали. Тада смо тражили поново, извршили притисак на команданта Дубајића који је дошао, том приликом је био много љут, нервозан, гдје је тада на притисак наш да се решава, шта је имао са друге стране ја нисам у току, углавном је оно ишо на увјеравање да вјерујемо значи и њему и Бешлагићу и осталим саговорницима, да ће све бит у највећем реду. Ми смо га ту оно омаловажили у ствари да то није то, гдје је он том приликом почупо и чинове побацио, наљутио се, оно, и замолио нас, поново је мало оно оладио, да ће као наводно ријешит се и да ћемо убрзо кренут.

Чекали смо одређено вријеме и добили смо извјештај од војне полиције која је била ту, од војних полицајаца који су нас допратили, да је Бешлагић и Дубајић у разговорима о изласку из касарне, значи да ће се дефинитивно договорит и у међувремену су нам дали до знања као да су се договорили да се иде у једном правцу према Бијељини, да је Дубајић одлучио да иде према Бијељини јер је то и најкраћи пут који би се могао извућ из Тузле. Што је дошо, тада је и Белојица и дао до знања да се формирају колоне возила и да је значи договор дошо између Бешлагића да се значи војници смјесте у камионе, да се оружје склони, значи да не дјелује иритирајуће на грађане Тузле јер су се, овако је речено баш, каже договорили о безбједном изласку гдје он гарантује

излазак с тим само ако би случајно војска прекршила договор, не сноси последице.

Тај старјешина је кренуо од возила до возила пошто смо формирали колоне, некако у три правца су биле, било је узводно према тој капији, низводно и у правцу значи, некако је тако, тако писте захтијевале да се тако и формира и тај старјешина је од возила до возила зашо и замолио како су се смјештавали тако је он и пролазио, углавном је, ми смо чекали саму наредбу о изласку из касарне. Наредба је, било је речено да ћемо око пет сати ић, па је поново дошло до помијерања као није све то договорено и на крају негде прије седам сати, односно 19 часова дата наредба да се негдје око седам креће. Приликом оно још очекивања у међувремену се поново појавио Мато Зринић са својим возилом и имао је још једног са собом у застави, у цивилу, али је имао завој на једној руци, значи још једног цивила, на задњем сједалу су имали пет пушака, дошо је баш ту на раскрсницу, јер смо ми били паркирани тако у правцу капије, значи на правац капије излазне са, гледајући значи са лијеве стране ту, раскрсница је била према тој бензинској пумпи, ушо је у ту раскрсницу, паркирао возило, извадио пушку из тог задњег сједала, из стојадина, колона је већ била кренула да излази, преко пута те капије су видљиви били наоружани људи који су по двориштима и иза зграда стајали, залијегали за, пошто је била трава, залијегали су оно уз ограде, укривали се, он је то наводно примјетио, узео пушку, ту је један транспортер био на њему, бровинг телескоп, накав љутит је залетио се и почео псоват зашто неко није узео тај транспортер да потјера да не остаје ту. Пошто транспортер није нико имао возит, он је остао, он је наводно накав љут скинуо онај телескоп и баци га нако оно љутито као да га је разбио у траву, шта ово радите, шта остављате као душманима, и закреће се са том пушком, наслања се на тај транспортер и три метка опаљује према том насељу горе, као да њима псује мајку, знаће они за њега. Ја сам овога Мико Јовчић, који је био његов војник упитао јер ја у цивилу Зринића нисам могао ни познат у међувремену, шта нам овај човек ради, каже то је командир му, шта ово ради бог те, каже он као не секирај се то је провјерено он је наводно, по његовој причи био некад заробљаван, чак и у Хрватској па је као лојалан војсци и као је провјерен старјешина, не секирај се, реко овај ће нам доћ главе како овде ја видим по његовом понашању, читаво вријеме мешетарења, он је испалио та три мјетка, сјео у стојадина и између колона, возила је нестао излазећи према граду. Како је које возило излазило и ми смо дошли на ред, так, ја сам био негдје у пола колоне, око половине сам, нисам изашо на тај пут код капије, можда, прије негде

прилазу капији један, стигао сам возило ТАМ 5000 који је био стао, ради, ја сам мислио да је колона зауставита, стао сам иза њега, а тај Јовчић је самном сјео као сувозач, ту сам сачекао мало, у међувремену мене почело возило иза мене претицат, и како ме претекло, претекло је и тај заустављени камион и отишло је, тад сам ја примјетио у ствари да то возило само стоји, да није колона стала, тад сам се упутио и ја у претицање, кад сам наишо крај кабине, тад сам примјетио да је већ возач наслоњен на волан, да возило стоји, ради а он је наслоњен главом на волан, и тад нисам мого, ја сам прошо нисам мого примјетит шта је с њим, углавном остало је иза мене, силазећ низ ту низбрдицу од капије један према доле раскрсници има кривина нека, и излазећ на правац према раскрсници Брчанске Малте, примјетио сам доле неку таму, оно ко магла, ко што претходно када сам био покушо да напустим касарну, није ми така била ситуација, нисам се помакао пар метара, оћутио сам неку тутњавину, неку, нешто брујање, тутњање, там, вам, питао сам се шта је сад, шта је ово, у међувремену смо примјетили горе да је већ колона заустављена и почела је гужва, оно неконтролисано кретање возила. Кад смо прошли Технички преглед, тада смо оћутјели пуцњавину, тада смо распознали да то није оно нека брујања ту, него да је баш пуцњавина из ватреног оружја, нисмо можда за једно двије, три дужине свог возила, горе у колони смо стигли, покушао сам да зауставим возило, да видим шта је, оно на одстојању, док сам ја стао, следеће возило иза мене почело ме гурат, што сам ја на кочницу пробо там, вам, док једне прилике ми је престало ме да гура, углавном сам ја тада добио по хауби и по кабини, почели су метци, исто као да град пада, тада ми је сувозач Јовчић отворио прозор и да види окле пуца, приликом да извири одозго је видио на трећем спрату да имају наоружана лица, том истом објекту.

Кад ми је то почео саопштават ја сам испред свог возила с десне стране угледао како нишани, био је у плавој униформи полицијској, човек нишани, ја само упозорио њега и реко Мико умири се гађају нас. У међувремену је и осуло по нама и разбијена нам је шофершајба, приликом смјештавања, у међувремену након тога је мене нешто ко спржило ме, десну страну, врцнули смо се, оно трзли се један и други, мене почело ко млака вода, такав сам осјећај имао по десном куку. Онако повуко сам десну руку, кад сам се опипо ондје гдје ме пецка почело већ помало пржит, видио сам да има течност, кад са видио крв, тад сам проговорио сувозачу да сам рањен, није ми се јавио, није одговарао ништа, нит је се мицао, ја сам у међувремену се наслонио на свој наслањач, поново га приупитао, рањен сам како си ти, није ми се

поново јавио, ја сам преко своје хаубе повуко га, јер сам помислио да ме не чује и како сам преко хаубе га повуко руком он је и пао на хаубу према мени, и тако да се није ни јављао, у међувремену сам ја почео комбиноват шта радит даље, имао сам позади, доле још четири човјека, имао сам Мркоњић Ратка, имао сам Брацу Дујковић, не могу се сјетит још двојице, четворица су сједили доле, позади. У међувремену сам ја онако, кад сам осјетио да гађају све што се миче умирио се, и онда сам се одлучио да само пратим очима на ретровизор шта се дешава позади и напријед, значи да се не мичем, да ме не би поново гађали. Ову двојицу сам видио кад су искочили из камиона, доле су посрнули пошто је већ асфалт био мастан од горива, јер су у међувремену почели пуцат по резервоарима, гумама, и једно по једно возило је лијегало, так да није више могло ни кретат се. Они су оно посрнули и у међувремену су на лијеву страну гледајући значи од касарне, улетили у једну зграду, био је ту што сам ја помислио да је пролаз, и тамо су нестали. Ја сам почео да пратим ситуацију шта да радим, нисам био сигуран да ли ћу, пошто сам рањен у кук, да могу претрчат како су они, нег сам комбиновао шта да радим у том моменту. У међувремену су се угледала ватра на ретровизору, позади негдје, нисам мого оцијенит тачно, колико које је возило, али је горјело. Тада је из правца раскрснице иза тога дјела гдје је стајало то оклопно возило гдје сам ја после видјео кад сам ту, да је бункер, испаљена је зоља, оса, не знам тачно, углавном овако дуга ужарена цијев, која је ишла, ударила је у возило испред мене, не знам тачно, пошто је оно измјешано, можда једно четврто, пето возило гдје сам видио Петровић Видака, да је њега та зоља како је окрзнила о то возило и њега је закачила у главу и мислио сам да га је убило, јер је он испао из тог возила на асфалт. Тада се запалило, поново горе почело, ватра је дошла сада и са чела запаљено је, гори следеће возило јер је поново друга зоља испаљена и ударила је у гуму од једног возила, а између тог возила, између тих гума је, доле сам видио Сарафијановић Милутина који је се сакрио под диференцијал самог тог возила, значи ударило је у ту гуму, одбило се, ударило у ивичњак, тамо је био један мали паркић између те сад зграде и те раскрснице, ударило у једно исто возило које запалило и њега, дигло га у зрак. И тада је почело горе, значи убрзано и са предње стране. Тад сам примјетио Кулишић Бранислава, изашо је из возила и кренуо исто према тој згради гдје је крвав био и на том дјелу од раскрснице према тој згради да узме заклон, пар пута је се, оно врцнуо, шта је било, ја сам послвије сазнао да је у ствари том приликом гађан, био рањаван више пута. Гдје сам значи у том читавом процесу примјетио Мркоњић Ратка који је напустио возило

из уста је крв му ишла, дошо је до значи челне стране те зграде, дошавши до ње, уз њу је прислонуо се и срзоао се, ту је и остао, послије некад је размијењен мртав. Ја сам и даље био у свом возилу, и одлучио сам да сачекам пошто сам претходно видио како возило запаљено створи се густ црн дим од гума и онога резервоара горива, створи се једна црна завијеса димна, ја сам сконто да сачекам до одређеног момента одакле ми дође прије ватра, да ли са зада или с приједа, и да том приликом напустим возило јер у сваком случају сви они које сам видио били су гађани, так да нисам био сигуран колико ћу моћи до брзо обавит да се уклоним са улице, так да сам одлучио да потражим ту заштиту у међувремену је са моје лијеве стране смањена, значи умањена и на крају је и престала пуцњавина значи с лијеве стране, само је са десне стране палба била.

Кад сам дочеко, са предње стране ми је ватра дошла прије, возило које је испред мене запалило се, оно је имало и цераду, тада је, ја сам сачекао тај црни дим и тад сам одлучио да напустим возило. Мој сувозач је тако осто непомичан и што сам констатовао да је смртно страдао од тог погодка. Ја сам покушао био, у међувремену док сам напуштао возило, кад сам отворио врата, примјетио сам на том дјелу зграде, на оном пролазу, грудобран од врећа и сконтао сам да доскакућем до тог грудобрана и да у том грудобрану потражим заклон, прилазећ, скакућућ према том грудобрану, кад сам пришао на пар метара, иза тог грудобрана су ми се појавила два полицајца, с упереним пушкама према мени, и повикали су да се предам. Ја сам у међувремену само легао доле на асфалт, кад сам легао на асфалт запуцало је преко мог камиона поново и почело се одбијат од зграде, они бетони и малтер, где ми је по челу и по лицу назабадало се тог материјала, так да сам ја нако жмирећи допузо ту до једног возила које је било паркирано на том паркингу, и ту сам се сакрио под возило, оно испред возила тако да ме није мого видјет одозго са контра стране, када је возило догоравало се, када је моје возило почело горет, ја сам тада одлучио што сам претходно видео у улаз у зграду да потражим склониште у тој згради и поново сам се подигао, а та два полицајца која су била у заклону они су чучнули поново у те грудобране, тако да сам контао да ме неће моћ убит зато што су били склоњени са. Ја их нисам мого видјет, значи чучнули су доле, и тај моменат сам искористио, улјетио сам у зграду, у том дјелу ја сам прво помислио да је ту пролаз између зграда, кад сам ушао, пошао туда да проћем, међутим био је улаз, само је мало шири улаз, тако да је на лијеву страну био фактички улаз у зграду.

С обзиром да је, оно свјетлост и све то, ја кад сам ту пришо било ми све мрачно, од оне ватре и од оног свега тога, ту нисам могао ништа видјет, него сам налетио, како сам тамо ушао, наишо сам на стакло и у међувремену само ме нешто ударило, ударило ме доле у крста, звана, доле значи у дио доње кичме јер сам пошо да паднем на леђа, у међувремену ме поново стиго ударац по самим плећкама, врату, ја сам пошешуљо и до, онако сам до једног зида успио се задржат рукама да не паднем. Кад сам ту се задржао у међувремену су ме двојица сподбили, један лијеву један десну руку и само су повикали предај се, ухапшен си, ја кад сам погледао поново сам видио плаву униформу, узели су лисице и ставили ми, свезали ми руке на леђа са лисицама и наредили ми да доле легнем. Тад сам видио да сам доле у ходнику гдје има, тад сам ја видио да ту има и лифт, као пред лифтом, так сам се ту и задржо на тај ћошак од тог зида, како су ме доле поново с кундаком ударили и наредили да легнем, ја сам прилего, доле сам лијегајући нашо још једног лежи, онако у ономе бунилу, свему, не знам шта се дешава, шта све куд иде, познао сам Ћосић Миладина свезан исто, а он је из исто мог мјеста, ђе сам га познавао лично, свезан је исто био са лисицама, и лежао је доле, у међувремену је један од њих долетио, запретио нам пушком да не би случајно покушали бјекство или било шта да радимо. Тражили су имамо ли оружје, муницију, бомбе, пошто нисмо имали ништа, они су извршили претрес, тада су одвезали нас лисицама, одвезали скинули обоје лисица и онда су нас са једним лисицама свезали једног за другог, по једну нам руку свезали и поново наредили да се не мичемо иначе ћемо бит убијени, што смо и поступали по наређењу.

У томе свему је вријеме измицало, ми више нисмо вани тамо видели ништа шта се дешава, углавном улетјела су двојица људи у кућним хаљинама, огртачима, пушке испод тих аљина, као огртача и почели су нас ту тућ, и њима као што не убијете говна, ми нисмо ни проговарали, тај Ћосић је био рањен у руке, биле су му руке кржаве. Ту смо се задржали, ова двојица су нас почели поново претресат, у мене су били кључеви од мог возила приватног, у цепу, пошто су били у цепићу одозго он је стрпао руку бочно и шта ти је ово, ја сам му реко, он је то узео и покушао да исчупа и онда ме одиго онако комплетно па ме ногама, оно да је откине цеп, међутим она војна униформа љетна није могло, углавном ту ме мало почео ногама, кољенима шутат, и онда су нам наредили да устанемо и да се попнемо, да идемо на спрат горе уза степенице. Кад смо, та двојица су нас горе извели, а ова два полицајца су остали на том улазу и даље дежурајући, кад су нас довели горе на спрат поново су нам наредили у ходнику да ту легнемо на ходнику, на плочу,

да се не мичемо а они су у један од станова ушли ондје, тамо, и почели су честитат тамо једни другима. У међувремену су, из једног стана изашао неки човек са торбицом и само је повикао јао дјецо шта се то дешава, јесте ли рањени, што смо рекли да јесмо, он је био донио ту торбицу, хтео да нам укаже прву помоћ, у међувремену су поново ови изашли из тог стана, њега маршнули одатле, као да не помаже четницима, треба побит све, и нама поново наредио ту да се, наредили да се не мичемо.

Тако смо и остали, овај човек се повуко тамо у стан, дал је он у том стану живио ја не знам, углавном је он се повуко унутра и није даље ништа предузимато. У међувремену су поново пришла још двојица одоздо, почели су нас и они тућ, тражит поново оружје, тражит муницију, ми смо утврдили да немамо, да у ствари нисмо ни имали, јер сам наш посао је и био као возач, так да нисмо ни могли имат оружје. Так да су нас поново ту почели тућ, у међувремену тај је један од полицајаца је водио још једног војника у униформи гдје је вико ево ухватио сам из Вуковара четника, као из Бијели Орлова да има, да је нашо у њега доказ неки, пошто је он то рекао они су онда напали тућ њега, утерали су га тамо у стан, нас су тада напустили ту тућ, и ми смо ту чекали, већ је се и смркло, уноћало, нисмо знали која су доба, углавном је пушкарање престало, некад у нека доба ноћи почело је са вана дозиват да се предају рањеници као да иде хитна помоћ, Међународни црвени крст да сакупља рањене, повређене да им се укаже помоћ, да нас као предају. Што су ови и тад нам наредили да изађемо, да сиђемо доле, ми смо то послушали, изашли пред зграду, тада смо видели да је много возила, само шкољке, да су изгорили и већ је кренуло, ватрогасна служба је већ била одозго кренула да пере улице. Нас су потоварили у санитет, кад смо дошли видели смо да смо на Градину у болници, ту су нас увели доле у ходник, наредили нам да ту чекамо даље.

Био је одређен човјек који је био дежурни код нас, ми смо ту чекали и наводно речено је да требамо да снимамо повреде, али га је нестало снимака, па да морамо ту сачекат док не добију ту, так да смо ту и осванули, значи то је, ту смо дочекали јутра, у међувремену је дошла наредба да нас смјесте на одјелења, гдје ја нисам ни снимат, на одјелења и као да ћемо ту остат до даљнег, као да је донешена одлука да остајемо као заробљеници, ту ћемо добит љекарску помоћ па даље ће се видјет. Мене су смјестили на одјелење ухо, грло, нос, јер сам на основу осталих био као лакше повријеђен, ту сам уведен у, соба не могу се сјетит тачно који је број собе, углавном улазећ у то одјелење с лијеве стране, ја

мислим да је трећа соба била од врата. Ту су ме увели, ту сам затекао Мирка Лукића, који је лежао и затеко сам Озренка Тодоровића и Пејић, сад сам заборавио име човека, и била су два територијалца у униформи који су уганули ногу том приликом, а док са чекао све то, у том ходнику тад сам, извињавам се јер сам заборавио да Вам кажем, приликом честитања тамо сам већ, ја не знам јел је био радио, или радио веза, углавном се чуо разговор да је већ честитке за успешну акцију, да нису имали они повријеђених, рањених и мртвих, тако је речено и да том приликом је речено да је баш Мато Зринић командир, ја се само не могу сад тачно да ли је био командир вода или чете Патриотске лиге, то сам ту чуо.

Углавном се враћам на болницу, кад су ме увели у болницу, у ту собу, дали су ми кревет и наредили да се не мичемо са кревета, да не би случајно неко ушао, почео да напушта кревет биће убијен, ту су овој двојници долазили наоружани људи у униформама њиове колеге, и они су као пријетили да ће нас убит из пиштоља, једни ово, једни оно, так да смо ми на кревету онако били, масни, гарави, крвави, баш прљави, ја сам Лукића Мирка једва препознао, јер је његов сувозач исто био погођен, па је био и крвав од њега како је био учело погођен, крв је ваљда по његовом лицу онако прснула, так да је искочио из камиона, како ми је испричао па је она изгорјел од гума, црnilо, он је био баш оно црн, так да га ја нисам тренутно мого ни познат, у таком је био стању. Ови су дошли и наредили су нам да не би случајно неко устао са кревета и кренуо, ја сам упитао, требао сам као у ВЦ, наредио је да ту морамо на кревету да не би неко напустио кревет, а да не би случајно неко мокрио или не дај боже извршио, да користи велику столицу. Так да смо ту и остали у тој соби пар дана, у међувремену су долазили њихови, појављивало се тамо у друге собе неки рањени гдје су, на којим мјестима су, дешавала се та ратна збивања, ми нисмо били у току, углавном кад би сазнали да има ту четника, јер су нас звали тако, долазили су и поново пријетили да би нас ликвидирали и тако.

У међувремену се појавио неки плав човјек и с њиме, црн, брадат човек с камером, представили су њега као из Међународног црвеног крста, човек као страни језик је говорио, ја не знам који је, углавном дошо је да види какав нам је као третман у болници јесмо ли задовољни са третманом. Прва тројица који су били у оном страху нису ни негирали све те позиције у којим смо били, као оно слијегао раменима као све је у реду, знаш, ја сам приликом њиховог разговора ја сам одлучио ипак да изнесем неко своје виђење па так. Кад је дошо до мене упитао ме исто тако, овај је преводио, тај са брадом човек преводио је и каже као какав

је однос према нама војницима, да ли је уредан, да ли је као у тим неким нормама. Тад сам сконтао да у ствари морам да кажем јер нисам у ствари по свим тим догађањима нисам ни вјеровоа да ћу изаћ жив, онда сам сконтао да дам до знања о истини и да скратим муке, јер сам био већ осудио да ћу бити ликвидиран. Ја сам само онда њему рекао овако, господине ја пошто не знам шта је рат до сад, каква су права и обавезе и шта је, ја ћу вама само испричат ово шта ми користимо, а ви онда имате прилику да закључите је ли то у реду или није, ја из ових стопа не могу то, и тако сам онда и испричао, шта су, како су према нама, да не можемо користит тоалет, да не смијемо са кревета никуд, да погледа какви смо, да не можемо се ни умит, ништа, добио сам одговор преко преводиоца да он не може ту ништа тврдо обећат, али да ће са начелником, ратним начелником болнице поразговарат, не би требало тако бит.

Углавном у току, можда је то било само вече, дошле су сестре и ту двојицу су нам извели из собе, оставили су нас саме, значи није било територијалне одбране ни Патриотске лиге и љиљана с нама, тако да сам, и рекле су нам да можемо ако хоћемо отић у ВЦ. Ја сам у међувремену имао потребу и онда смо наизменично и одлазили там, кад сам видио на улазу у наше одјелење да имају маскирана наоружана лица на улазу тамо, контролишу улазе, ко улази, легитимишу, то су били војници, на рукама су имали амблем града Тузле и имали су љиљане, на једном су имали амблем града Тузле, а на другом рукаву су имали знак љиљана. Ту смо, ја сам у међувремену отишо у ВЦ, приликом повратка на вратима сам примјетио рођака Синишу Михајловића који је у Тузли био правник, и ту је и живио, покушавао је да уђе, да дође до нас, они су га онемогућили и тражили су и од њега тада неку потврду као да донесе, што више се није ни појављивао, углавном нас су утјерали поново на кревете у собе, и ту смо били једно одређено вријеме, где су дошли као наводно, у ствари да, биле су ту двије медицинске сестре које су биле тамо из нашега мјеста, била је нека Драгица, не знам како се презивала, Гогановић је дјевојачко а не знам како се презивала удато и била је Невенка из Пурачића које су биле главне сестре ту у болници, у међувремену су оне смијењене и само нам је једне прилике та Драгица кад је ишла за њима правила кревете, оставила папирче и рекла да је она оптужена да с нама сарађује као да оће да нас она изведе наводно из болнице и тако да су том приликом оне посмењиване са те дужности главних сестара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви коначно размењени?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам размењен 15. јула, тамо код Брчког, прије тога смо били три пута на размену, значи један пута наводно нам је речено да идемо на размену, из болнице су нас нако одвели и ту су нас, горе између Славиновића и Симин Хана и ту су са аутобусом зауставили, снимили, телевизија приказивала и покушали су као мегафоном да дозивају српску страну да нас преузму јер је био по њиховом договор као нека шарена чесма, где је требала се обавит та размена, и они су наводно до те чесме дошли а наши нису као, они су тад говорили неће вас ваши и поново су нас вратили у болницу. Следећи пута су нас поново, као идемо на размену, тада смо из болнице изведени и потрпани у марицу, када смо изашли из полицајског возила тад смо се нашли у затвор, доле у Централном затвору у Тузли. Ту смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту провели?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па ја мислим да смо ми негде једно дванаест дана провели у болници и онда смо пребачени, дванаестак до петнаест дана смо били у болници и онда смо пребачи у затвор, где нам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам укратко како су поступали према Вама у затвору?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У затвору смо имали једног доктора, био је Качар, додјељен нама, ту су довукли све, значи и људе са фиксаторима, са инфузијом, који су примали инфузију, тако да су пар дана задржани ту, и одатле када је више нисмо имали никаквих услова значи људи нису, није било никаквих третмана да обављају, значи ни нужду ни ништа, онда су ти са инфузијом и са фиксаторима враћени у, са тешким који су били, а било их који су и даље остали с нама у затвору ту у јединици, у штоку том званом њиховом. Тако да ту сем што су нам војни полицајци долазили и свакодневно су нас тукли, значи тукли по слепоочницама, тукли нас са оним отпушивачем од, за умиваонике, оном штапу и то, по очима, по носу, по глави, ако случајно затече да сједиш или ако не гледаш у њега, ако гледаш онда опет те удара зашто гледаш, тако да смо оно добивали да идемо на бријање, дато нам је врло кратко вријеме за бријање, да ниси први ушо да се обријеш јер је само четири биц апарата давата да се обријемо а нас је било много више, так да, узимо ја знам човјека који је имао мало јачу браду, да је на три дана имао једно бријање, так да је обријао само један пута један образ па други дан је обријо браду, други образ да не би га прозвали као четником, и он је обрио браду а трећи дан је други образ, са хладном водом, ту су нас баш ја мислим да је неки звани Иван, они су, био је Осман, Иван, Мехо, био је још један повисок, мени се чини да је Сејо,

тако се могу сјетит, углавном од свих тих једини Мехо који је био од њих човјек који се није мјешао овамо, није улазио нама и није нас малтретирао, а Иван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте провели у затвору?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па сад Вам кажем значи, 15.маја сам, 16. маја сам био у болници, ту сам једно дванаест до петнаест дана били, не знам тачно, не могу то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле до размене, до јула ту сте били?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ту сам био, онда од тог датума сам био у затвору, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ми само рећи ко је Вама био непосредно надређен?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У команди?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Био је Кулишић Војислав командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви имали неки чин?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не, био возач, чин имао, то ми је био чин из, разводника, то из редовне војске како сам служио као војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли у касарну и када вам је Белојица рекао да треба да задужите возило, које сте Ви возило задужили?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: ТАМ 5000.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао цераду?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Он је имао цераду, али је у међувремену када смо ми то, када смо се смјештавали, они су били дали до знања да узмимо, се склонит церада, пошто ја да би се видели војници значи и све то, тако да у том периоду пошто сам ја био покушо да напустим и све то, ја цераде нисам скинуо, и зато приликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је откривено, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Није, била је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, затворена?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Била је церада на камиону, није склонита била, тако да сам узмимо, да је Мркоњић Ратко, исјеко цераду бочно и изашо је кроз, значи на бочну страну, тако да сам га ја на ретровизор и примјетио како сјече и направио је себи пролаз и искочио је на ту лијеву страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, била је спуштена церада кад сте кренули, то Вас питам?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте отишли на Козловац, када сте требали како кажете да узмете младе војнике, да ли Ви знате, да ли је тамо био неки магацин?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Горе су били магацини територијалне одбране, и били су магацини неки од војске, били су магацини и они су се видели са капије, ја нисам не знам колико је било, али видљиво да их је било горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нешто Мато Зрнић говори тада кад сте дошли, Ви кажете тад сте приметили, видели сте да је он преузео место обезбеђења тих магацина?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Кад је, што се тиче директно ја га нисам том приликом, нисам га ја чуо да је било шта реко, мислим обраћајући се према мени и то, али пошто је нас било онде, и било је и младе војске, оно сакупљање ја нисам мого регистроват, узимо неку његову изјаву и то ту, том приликом, на Козловцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На путу до Бијељине са овом војском с којом сте кренули, ништа се није дешавало јел тако, никаквог инцидента није било?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад мене ово интересује, када сте говорили о томе да је капетан један рекао да би требало да избегнете Тузлу, да ли сте Ви питали а због чега да избегнете Тузлу ако се ништа није догађало?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, баш смо о томе, кад је он нама предочио да би добро било да избегнемо, тад је дао до знања да ће се у Тузли десити, и жалио је случај да ће бит као командант изгиран што је он покушао, том приликом кад је он нама дао до знања, као да је био упозорио и самог Дубајића који је, фактички није прихватио ту сугестију. Јер он је као њему предлагао тада, како је бар ту рекао, да они не иду, да остану на тим позицијама, да би извршили обезбеђење док се нешто коначно не договори о некој сигурности и излазу свега тога, пошто је било као рока до 19. су они имали вријеме за напуштање Босне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У повратку према касарни, кажете да сте приметили запреке и јежеве и да сте приметили пар људи. Како су ти људи изгледали, који су то људи, јесу ли били у неким униформама?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У униформама, у маскирним униформама су били, они су имали баш маскирне униформе и доњи и горњи, и хлаче и горе наоружани људи, гдје су имали грудобране крај пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су ти људи, шта, јесу ли стајали, јесу ли заузимали неки положај, како?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Имали су, били су на појединим мјестима су се видели у покретима, а на појединим мјестима су били оно у заклону заузели позицију са оружјем, так да су контролисали фактички изнад пута су били, пошто је некако пут и водио, па је та страна једна је била фактички изнад тога је било брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и те наоружане групе около касарне биле у маскирним униформама?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Било их је и у маскирним и у плавим, и у свим одјећама било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је нешто рекао Мато Зрнић кад сте дошли у касарну, пошто кажете да је рекао да су предали обезбеђење територијалној одбрани. Да ли Вам је нешто рекао како је дошло до тога, зашто су предали то обезбеђење територијалној одбрани?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Мени није рекао то, јер о том нисмо директно ја и он причали, углавном мени је само рекао Петровић Видак да су се договорили и да је узимао, да су они предали то горе и да немају потребе да буду они горе, као да је договорено, а он је био командир, е сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, да је договор био?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Договор био, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у једном моменту да је Мато нестао па се после појавио неким возило 101?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје је то возило?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Црвене боје, наранцасте боје је било возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црвене или?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Наранцаста боја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи је био?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад први пут?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Први пута је био у униформи а други пута је био у цивилу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут шта је, то је оно кад је пуцао други пут?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Он је пуцао и први пута и други пут, први пута из аутоматске пушке а други пута је само три метка испалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да је у кругу касарне дошло до пуцања?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да ли је било пуцњева и пре него што је Мато Зрнић пуцао?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја кад сам дошао, ја сам значи читаво вријеме ту око те позиције било оно преговарање и там, вам, хоће ли бит, неће ли, сам случај ја нисам, ја сам чуо пуцање, али нисам могао видјети одакле је пуцато и шта је, значи нисам имао прилику да ја директно видим одатле, углавном када смо, том приликом када је Мато дошо, ја сам дошо ту, када је Мато дошао, он је пошао ту, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте пошао је према шумици, ту се пуцало?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, е он је запуцао као наводно да одозго пуцају, он је то изјавио да пуцају одозго од правца болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви чули?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Пуцање се чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из правца болнице?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, само што ја нисам, јер он каже када су се привукли у шуму и да из шуме, и он је онда почео пуцат и на крају је дао до знања и овим људима унутра који су имали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви сад у касарни пошто кажете да се пуцало, да се и у кругу касарне пуцало и све, а због чега, где се пуца, да ли пуцају према тој шуми, да ли, где, да ли Ви видите где се пуца, зашто се пуца на касарну?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам на саму, пошто је он изјавио да нападају на, значи прилазе кругу и да оће заузет, тада је, ја сам имао неки осјећај, да су људи у неком страху и да су узмимо пар њих да је онако у зрак испалило у том, баш оно од тог страха и све, и кад је он вратио се одозго, као да је он растјеро из те шумице, тада се сталожило, смирило све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је требало колона да напусти касарну и кажете да су вођени преговори са Бешлагихем и његовим сарадницима, да је Дубајић вама то саопштио, па да је Бешлагих рекао да не може да гарантује да неће бити инцидента. А зашто, због чега сад инцидент, да ли ви причате нешто међу војском, какав сад инцидент одједном, зашто би се десило тако нешто ако је све било мирно раније?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја не знам шта је, углавном с обзиром да су, кажем Вам ја сам био покушао да изађем, већ су видљиви да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пре тога немојте сад, пустите, после ћемо тај излазак. Него зашто се, да ли се нешто говорило какав инцидент следи, да ли се нешто о томе причало?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па бојало се да не дође до инцидента, да ли, узмимо да неко не наруши и да не дође до сукоба, то је имало смисла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те групе Вам то указивале што су биле око касарне, да би могло да дође?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па самим тиме, узимало се у обзир да је видљиво било прилажење касарни, група и тих наоружаних лица, самим тиме и давато до знања и самом команданту да се у ствари ситуација несвакидашња дешава, досадашња није била, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте решили да самоиницијативно напустите касарну и да сте видели већ пар возила да су изашла из касарне?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које би то време било?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: То је било после 11 часова, не могу се тачно оградит, прије 12, између 11 и 12 часова ја сам био покушао да напустим касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, кад кажете Ви сте покушали да напустите?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашим овим возилом које сте задужили?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сами кренули или је још неко са Вама?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Сам сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуно сам?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, сам сам тада јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова возила пар што кажете да сте видели, прво су та возила напустила касарну па сте Ви сами кренули?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, јер сам ја примјетио да већ почињу излазит и онда сам ја одлучио да, јер с обзиром да сам повезао саму причу овога официра у Бијељини, у том моменту сам ја самоиницијативно одлучио да покушам да изађем, пошто је већ ми брат отишо, ја сам мислио, реко и нема га, изашо је, реко да изађем после тога јер није ми се чекала ноћ, јер сам ја отприлике видио да се то на неки начин растеже и да ће дочекат саму ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате зашто су се ова возила која су била испред, зашто су се они вратили?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па били су, раскрсница је била већ блокирана са жежевима и није се могло проћ кроз раскрсницу, јер више нико није могао проћ доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то закључили да су зато вратили или сте причали?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, види се, видило се, ми смо дошли, знате како је, доле приликом, у тој улици има значи силазећи од капије има једна кривина па онда излазите на један правац, е сада, долази се доле у раскрсницу и има доле сад једна, као острво, не знам, пар метара, значи и прије тог острва ми смо пришли близу, видљиво је, није то толико у дан да се не види голим оком, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад реците, кажете у касарни, дакле у повратку кад сте се вратили па поново сте били у касарни да су биле неке три колоне, па формиране узводно, низводно, мало ми то појасните и ова трећа, како је било формирано, шта то значи узводно, низводно?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Е овако, капија, ту узмимо крај самог тог пута који излази, значи има једна ријечица, е сада, капија је негдје на средини и сада је пут према, тај, унутра у кругу касарне има пут крај оградe од капије и лијево и десно и правац како улазите, значи, тако да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је била паркирана?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Е овако је баш, на Т.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер то кад говорите капија, то мислите на ову КПС?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Излазну, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда сте у једно време кажете приметили да се појавио Мато Зринић, и видели сте, нисам Вас само разумела да ли је био сам у возилу или је био још са једним?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Био је још један с њиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то овај, како се рекли да се зове?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам ја ко је, тога ја не знам, исто је био, само био, примјетио сам да је имао на једној руци замотан завој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако сте рекли?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел исто био у цивилу и Мато?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У цивилу, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте избројали пет пушака, како сте то успели да видите?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па он је стао код нас, ми смо, јер ја сам био доле на зачељу те своје колоне, и он је ту у том дјелу раскрснице баш и како је дошао одозго са КПС ту је и стао, а ми смо били на десној страни поредани, значи тако фактички да је он стао и кад је отворио врата тада је извадио ту пушку са задњег сједала, оне су биле доле, позади а њих двојица су сједили један сувозач један возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и Ви сте кренули са колоном, кажете били сте негде у пола колоне јел тако?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад мене ово интересује, где се Ви тачно налазите када сте видели једно возило заустављено, па сте после извесног времена када су Вас претекли, па сте Ви претекли возило. Где се Ви налазите од капије касарне?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја, значи то је на прилазу капији један, значи изнад капије један гледајући сада пут, значи капија један остаје доле, ја сам негде можда на једно двадесетак метара, то је возило било до, фактички изнад саме пријавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, капија један, шта би то било?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Пријавница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: КПС?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, а пријавница?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Пријавница, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: То је пријавница, то је тако сам је, ја сам је тако дефинисао као капија један а ово је била капија два за теретна возила и горе ово остало, друга капија која је била негдје на половини тог круга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули, да ли се пуцало тада?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Приликом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад, када је било, кад сте видели заустављено то возило, кад сте га претекли?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам ја ништа, у камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам у камиону ништа чуо, ништа се ја, ја сам само, у мени се, колона је кретала се и ја само један пута примјетио да возило стоји и ја сам за њега стао, так да нисам имао

прилике никакве да знам, узмимо возило које је ишло, оно је претекло, ја сам стао, јер тако сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте објаснили, него ја Вас само питам, да ли сте чули да ли се тад пуцало?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад нисте чули?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је коначно била заустављена колона?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У раскрсници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У раскрсници?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У раскрсници је колона заустављена, оно што сам ја видио, ја не знам горе даље, можда је она и прије негде горе, ја не знам докле се колона протезала, али ја сам био узимао можда на једно, па ту, можда четрдесетак метара до раскрснице, што се тиче ја гдје сам заустављен био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се Ви налазите кад сте коначно чули да се пуца са свих страна, где се налазите?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У тој улици значи на правцу, сишао сам значи низбрдо и изашао из кривине, и у правац доле кад сам, сад ја не могу тачно рећ колико сам прешао, али сам примјетио једну таму, и онда сам ишао још напред и онда сам зачуо неку, прво као буку, није се могло дефинисат шта је у ствари, неко јека нека и оно бучно, не можеш дефинисат шта је, и након извјесног времена у ходу, онда сам, тад се могло распознат да је то пуцњавина из ватреног оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте све време били у возилу?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Читаво вријеме док нисам напустио, док није почело горет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Јокић је био сувозач, а не можете да се сетите четворица позади која су седела?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Двојицу значи, био је Ратко Мркоњић, и Дујковић Брацо, ја мислим да му је тако и име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са овом двојицом која су претрчавала, да ли знате шта је са њима било?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Они су отишли и послије су они размјењени у томе другом, други дан и они су фактички кад су дошли, ја не знам како су они, рече да су дошли на Батајницу, па из Батајнице за Бања Луку, авионом су пребачени, то је био тај процес, углавном они кад су дошли приликом напуштања возила они су видјели мене у, овај, мирног и констатовали су да сам и ја мртав и тако су

пренјели кад су дошли да сам фактички остао али су само од моје породице крили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ова двојица која су искочила су размењена?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са оном другом двојицом?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја они двојицу не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, Ви кажете пре него сте заустављени да је Јокић отворио прозор и да је видео на трећем спрату?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не Јокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: То је био Мико Јовчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовчић?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јовчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он отвара прозор?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Он је отворио прозор да види одакле, јер је по нама посуо, баш по хауби, по крову је већ појавиле се чауре, они метци и почело ко да лед пада, и ми смо у међувремену да отвори прозор, ја сад, да погледа одакле, јер нам се показало као изнад нас да је одозго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад с које стране он види на трећем спрату?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне стране?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Он је као сувозач, он је десну страну и пратио, оно као отворио да погледа и приликом тога ја сам у међувремену зракно горе, човек се спрема да нишани и да гађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, објаснили сте.

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само, по Вама колика је била дугачка та колона?

СВЕДОК ОШТ. ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па ја мислим да је ту требало бити негдје од 70 до 90 возила би требало бити, по оној мојој процјени, нисам, не бих смјео тачно рећи, али ту је негде око седамдесетак, осамдесет, дал које возило, јер дешавало се да су поједини и напуштали возила па су скакали у ове камионе, јер су сматрали да би боље, да не возе, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било санитарских возила?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било цивилних возила?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја нисам могао из оне своје позиције видјети све то, углавном знам да је Зринић са цивилним возилом био, он је и прошао, у ствари он је испретицао, што се тиче тога, било је цистерни, било је санитета, било је, што се тиче тога, колико је чега било ја нисам ни имао прилику да то сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте напустили касарну, да ли сте добили инструкције како да се понашате?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па можда сам прескочио када је капетан наишао од возила до возила, тада је строго дао до знања да се посједа, да се не претрпава, да се посједа на клупе, да се уклоне пушке, да се држи одстојање, што се тиче самих возила, да се не претиче у колони, значи да се држи по питању тога као и у свим другим маневрима, као возачи. То је упозорио возаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви познајете, да ли сте имали прилике да видите оптуженог Јуришић Илију?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја нисам директно да сам се могао срест директно сад са човјеком, оно да га сад ја сто посто кажем то је тај у то доба, али сам само имао прилику да пропратим, имали смо оно, баш те посјете, било је пар пута на емисијама, посебно Тузле о слављу, гдје су сједили и причали о успјеху и како су одрадили тај посао успјешно, без губитака, без ишта, а гдје су успели непријатеља као истјерат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ко су ти где су седели?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Бешлагић је био, био је командант другог корпуса Тузле генерал, сад сам блокирао његово име, пет људи је било у тој емисији кад су они причали о томе, Бешлагића сам добро запамтио, остале, вријеме оно како је измицало, и знао сам тог команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јуришића јесте ли видели?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја, можда сам ја видио њега, али ја не би могао да кажем то је тај човјек, разумијете, вријеме, ипак је вријеме своје, он је, био је човјек који је био повисок, онако крупнији, изгледао ми као неки интелектуалац баш, што се тиче тога, али да би сад могао ја рећи то је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви гледали ту емисију у односу на овај догађај?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па она је била, значи прва година послје тога, друга година то је било на тузланској телевизији,

јер смо ми, кад сам ја изашао значи то, и приказана је још некада, прије него што ће се десит недозвољавање постављања саме плоче или је иза тога, коментар је био због чега је недозвољено постављање саме плоче за страдале ту у тој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања, да ли сте били наоружани?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како нисте, па у резерви сте већ два месеца или месец ипо дана?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам имао, само моменат. Ја сам имао задужење возило, имао сам пушку али смо приликом позивања одласком у Тузлу, значи дато нам је до знања, командант Кулишић је строго наредио, значи да нам је обезбеђење војну полицију са својим возилом, они су били наоружани, ми као возачи смо били ненаоружани, то је била наредба и он је директно испратио нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А овај Ратко и ова четворица у камиону, јесу ли они?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нису имали оружје, јер, мислим то могу потврдити и ови остали који су, кад су заробљени, јер су они обавезно махом тражили од нас да ли имамо наоружање, бомбе, метке и то, и ко је имао то он је пролазио зна се како.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте Мато Зринић оде и враћа се с неким цивилним возилом, па као каже наваљују на касарну и онда оде према тој шуми?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли сте Ви видели да наваљују, у смислу да пуцају на касарну, те он оде сад да пуца?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Гледајте једну ствар, ми смо, видјело се сад ова страна од КПС се видело да се распоређуј, у шуми ја нисам видио да су они прилазили с тим, само сам од њега то чуо да је наводно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел тада пуцао?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јер Ви рекосте да је потом кренуло опште пуцање?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, баш тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И ко је сад први пуцао по Вама, у тој ситуацији?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па Мато, не, он, ја нисам, гледајте ја сам био затечен оном самом пуцњавином, и сад је он у међувремену, с обзиром да је био и наш старјешина интервенисо, сада што се тиче тога он је ишао као одговор на напад на касарну, тако је било његово дјеловање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је Мато Зринић био по чину?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Он је био ја мислим старији водник, био подофицир.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И нисам схватио шта је, јесте ли чули после за њега да је пребео у Патриотску лигу, или?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Кад сам ја, ја кад сам лежао унутра у ходнику, тада је, ја само нисам имао прилику да видим јер су врата тамо у ходнику, а у просторији је, овај јављали да је, тад сам чуо, да је Мато Зринић именован за командира јединице, да ли је био командир вода или чете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је то што Ви чујете, да ли је то радио, телевизија или прича неких људи?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Прича, ја зато кажем, ја сам у ходнику и то нисам мого сад да ја кажем била је ово или оно, да ли је, углавном то је било тако, тај је дошао, значи глас и тада је споменуто да је и Ливадић командант батаљона, не знам којога, али да је и он командант батаљона, то је обавештење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Батаљона Патриотске лиге?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, да је напустио као Југословенску армију и да је прешао, да је командант батаљона, тад је то, то је дошло из те просторије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Још само једно питање, то заустављено возило на које сте Ви наишли, па сте стајали неко време иза њега?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико далеко од те капије је оно било заустављено по Вама, колико пута је прешло од капије до тог места где је заустављено?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да има између капија можда једно, нисам, од тог момента ја нисам улазио, али мислим да једно 300, 400 метара од, можда и до 500 метара је распон између капија, по оној мојој тадашњој процени, нисам сад у току, никад наиша

да видим да знадем тачно, али ја мислим тако, да је он био, дошо је значи наспрам капије један, сад капија је била дол под брдом, а на брду је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И колико је сад одатле од тог места до Брчанске Малте, до раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па има ту једно, можда једно 500 метара, тако има и ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И колико је сад одатле од тог места до Брчанске Малте, до раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па има и ту једно можда једно 500 метара тако има и ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И само још једно питање, описали сте како је изгледо пут у повратку из Бијељине, па сте приметили да су те препреке учесталије што се приближавате Тузли, говорили сте о пресеченим путевима, јежевима и тако даље, каква је ситуација ту на Брчанској Малти и ту у улици Скојевској, каква је ту ситуација?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Имали смо, прилазећи значи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У односу на стање од јуче?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Сад ћу вам, прилазећи одозго само од раскрснице на самом тротоару и то ту су били већ цивили и дјеца су том приликом имали праћке и гађали су нас камењем и пљували и као оно псовали четничку мајку, шта ћемо ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, у овом смислу да ли је било неких препрека, јежева?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јежеви су били скроз и никад није било чисто било пута него је све било на цик цак је ишло, значи на једној страни је било јежеви ту, на другој горе након.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него овамо на Брчанској Малти.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Није било тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И у овој улици што иде са Малте према касарни?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Није било на тој раскрсници, није се видело да је било ту препрека, ту смо ушли у раскрсницу, нисмо имали препреке никакве.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте гледали онај снимак Тузланске телевизије о овим догађајима од 15.05.?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам да вам кажем гледао једно два пута, приликом сваког тог гледања снимка сам падао у кому и онда сам покушавао да то избјегнем јер сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте на том снимку, ето два пута сте гледали, да ли сте на том снимку видели своје возило, препознали своје возило?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Моје возило је изгорало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па добро, горало је, видели смо да гори тамо више.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Оно је било али у оној камари.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да ли сте Ви с обзиром на место где се шта налази и према Вашем најбољем сећању, да ли сте евентуално препознали ваше возило?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Оно је било близу самог острва, значи ту су се дјелиле, има једно острво, значи на самом долазу острва ту су била јер је ту било можда и утројчено возила, није било једно до другог у линији, него је било оно измешано тако да сам ја био можда једно 15-так, 20 метара до раскрснице, у том како ја одавде, значи једно 4, 5 возила до раскрснице сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ми само рећи да ли Ви знате шта је са овим Матом Зринићем данас, где се он налази, да ли сте чули нешто о њему?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Немам информација никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаквих. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад сте на питање судије објашњавали како је изгледала та раскрсница Брчанска Малта кад сте се враћали из Бијељине и кажете није тад било препрека на путу, а да ли сте гледали како је изгледало на тротоарима, да ли је ту било неких?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Тротоари су били обезбјеђени са јежевима, није на путу, али је било на тротоарима и били су пјешаци и дјеца су била са пролазницима који су пљували и гађали праћкама чак по нама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је на тим тротоарима било још нешто постављено?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Били су контејнери од смећа, било је видљиво ту гдје послуже дали су до знања да су били напуњени пјеском и гругобрани од врећа пјеска, неће је био узмимо контејнер, а негдје су биле вреће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли ту било неких наоружаних људи?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па кретали су се, али у та доба кад сам ја, кад смо ми улазили било је далеко мање него и није било толико изражено што се тиче да би сад ти могао оно да је баш видљиво, али је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми кад сте то први пут покушали сами да одете, па сте се вратили, јесте некога обавештавали о томе шта сте Ви сад ту приметили?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Кад сам се вратио горе у касарну, ја сам тада је био командир војне полиције, био је Лазаревић да ли је Војислав, Војин Лазаревић, је био командир војне полиције која је обезбеђивала нас, ја сам тада њега нашао ту и њему сам дао до знања да је запречено да се не може изаћи, разумијете да је по питању тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми сад, кад ово Ви кажете на 40 метара до раскрснице, па сад помињете 30 метара до раскрснице, је ли то баш мислите на Брчанску Малту да сте дотле дошли?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Е сад ми кажите јесте Ви видели кад је то запуцало и тај део догађаја да кажем кад сте касније Ви рањени, јесте Ви видели Вашег брата Војислава?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте видели неке Тодоровић Драгана и Зорана?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам, нисам јер они су били негдје иза мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, а јесте чули шта је са њима било?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: То сам сазнао јер кад сам смјештен у болницу тад сам сазнао да ми је брат тешко рањен у кичму и да је Тодоровић погинуо један, а други тешко рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: И тад сам сазнао када сам нашао брата, јер сам ја значи први дан када сам дошао, значи тај дан када, 16. ујутру, док смо чекали ту, ту сам добио информацију да ми је брат ту и ја сам успио док смо чекали да ли ћемо снимани бити или нећемо, успио отић, он је био на другом није на том одељењу, био је већ смештен горе, углавном нисмо могли, само сам га нашао и јавио ми се да је жив, нисам, само ми је рекао да је погинуо и Деспотовић из Порјечине је, да је још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Славко да. Он ми је то рекао да је погинуо тај Тодоровић и да је Славко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад ми кажите ово кад сте Ви добили тај задатак да идете у Тузлу да се јавите, јесу то све били људи који су требали да возе?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јер је тражено, баш је тражито значи изричито је тражито возачи који су и додјељена су нам возила да значи да нас пребаце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је било тих људи?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да је око 30, не знам тачно сто посто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте их све познавали?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па у већини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате колико је њих погинуло или да су нестали?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Знам, од тих који су, да је негдје око 10 сигурно којих се сад могу сјетити 10-так њих је пигинуло, 10 можда и више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли можете да пробате да их набројите?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Значи тај Деспотовић Славко, био је Тубић Јеленко, био је Тодоровић Радо-Радослав, био је Лукић Илија, био је Благојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војо?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Војо-Војислав, тако. Био је Гордан Божић мени се чини да је Божић Гордан, ако се не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божић Мирослав има на списку, да ли је то то?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: И Гордан, Божић Гордан, био је Илић, Илић, Илић не могу се сад сјетити имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бошко?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Бошко. Илић Бошко, био је Тадић Боро, био је Петровић Боро, да ли је Боро или Борислав, не знам тачно али знам Петровић, Тадић, који су то сигурно значи погинули. Био је Јосиповић, Јосиповић не могу се сјетити, Младен мени се чини, Јосиповић Младен, има још не могу се сјетити тачно, али ти се сто посто већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате ко је Годановић Крста?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Гогановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годановић?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Гогановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жарка?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Жарко, знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Жарко, него од оца Жарка.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи како, није Годановић него?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Гогановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гогановић?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да. Познајем, и он је погинуо.

Погинуо је Недић Милан, јесам рекао Кулишић Милан. Тако, нерадо се сјећам па онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сјећате колико је њих било рањено?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Било је доста с тиме што било је ту људи које ја нисам ни познавао, од стране значи оне које ја познајем било је рањено исто то што ја знам значи сигурно негде око 30-так којих ја знам сигурно, значи а за осталих сам само чуо али можда по сјећању да сам знао или сам само чуо, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве сте Ви повреде задобили?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сама добио устрел десног кука и имао сам осјећај тада да нас је један метак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само тај?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И какве су последице?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па имам проблема сад са кичмом и баш ево чим су те промене имам проблема значи а после тога сам имам проблем са неуролошке стране гдје морам редовно трошити лекове, где сам код неуропсихијатра и махом сваке године имам бар по једно лежање гдје морам потражити помоћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Јосиповић Доброслав?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јосиповић, знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где се он налази?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јосиповић Добрислав или Доброслав?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доброслав.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да је Добрислав. Колико се ја сјећам, он је у Брчком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, имамо ми извештај да је он одсељен и да је у Брчком, је ли знате адресу?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја знам да је лоциран у неком насељу звана Илићка, а да тачну адресу знам то не знам како се зове, али је сигурно у Брчком и у насељу Илићка, то је неко ново насеље то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Лукић Мирко?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Лукић Мирко исто у Брчком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа више?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Његов број телефона имам у телефону, то ми је доле на пријавници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам оставити?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Може. Ја мислим да можете од Лукић Мирка добити број телефона од Јосиповића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Мркоњић Ратко?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Мркоњих Ратко, то је, он је у Угљевику, то је тај што је био у мом возилу, али имају два, један је погинуо Мркоњић Ратко, овај је Ранков, у стври Мркоњић Ранко је погинуо, а Ратко је Младенов, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли за Гогановић Жарка Крсту знате?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Знам он је размјењен ја мислим да је његов леш размјењен некад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А Мркоњић Ратко?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Мркоњић Ратко је од Младена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Младена?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, он је у Угљевику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли знате и његову адресу, да ли можемо некако да дођемо до њега?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Знам код базена је доле, знам гдје су са кућом, али да знам како се зове да тачно адресу, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Али мого би вам дати до знања узмимо гдје се може, можда би Лукић ако јер његов број телефона, можда би он могао имати његов број телефона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите одбрана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још једно питање. Питао Вас је председник већа да ли знате да ли познајете Илију Јуришића и на то питање Ви сте почели са неком причом о ТВ емисији?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па ми је сада остало потпуно нејасно да ли Ви у ствари, да ли сте Ви у тој емисији видели некога ко се зове тако или нисте, а сад не знате како изгледа?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, тада у тој емисији су били, био је ја мислим да су коментарисали и да је био Илија Јуришић ту у тој емисији, е сад да ја сад кажем то је тај, ја у овом моменту не би могао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Човек каже да није уопште, да није ни у каквој ТВ емисији био.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Можда. Можда, можда јер ја знам једно да су ако јел зна да су биле те емисије и да су коментарисали сам чин тога момента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас нисам тако разумела кад сам Вам поставила то питање.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не, ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас разумела да Ви нисте уопште њега видели на тој.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, ја нисам, ја кажем не би га могао познат по питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули његово име да се спомиње?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Његово име сам чуо у тој ТВ емисији да су они, овај Бешлагић био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки крупни сте спомињали.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте био је човјек, мислим баш оно мало крупнији, био је изразит у свом говору, то што се тиче тога.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли овај сведо боље памти имена или ликове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако, да ли боље памти имена или ликове.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можемо тако, како, да ли боље памти имена или ликове, мислим то је толико уопштено.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Не он упамти име, а не зна лик. Због тога питам јер имам следеће питање. Ви одбите наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте погледали, јесте погледали оптуженог.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Није га погледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете се окренути да погледате и да видите да ли сте тог човека видели на тој ТВ емисији, ето једноставно, погледајте.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Овај човек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте њега видели?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Човјек који је сада у далеко старијим годинама него тада, то је било прије 15 година, већ како је

узмимо да сад кажем сто посто био би грешан, а немам разлога да то да кажем и да тврдим сто посто, али црте ми вуку да смо се срели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Фигура његова, црте ми вуку да смо се срели, само да ли је на тој емисији или смо негдје на другом мјесту, углавном истина да је он сад стар човјек, било би непоштено да кажем то је тај, не би себи.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Кад кажете да сте се срели, да ли то значи да је и он учесник емисије?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесам ли ја био учесник?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да. Чини ми се да смо се срели.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, као гледалац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, кад кажете да сте се срели, где?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: То је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се срели, где Вам се чини да сте се срели или уопштено мислите да сте се срели?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да, уопштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопштено, добро.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Мислим познат ми је лик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако би ја рекла, везано за емисију.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Лик ми је познат, али не би могао сада, био би некоректан када би рекао е то је ту било тако. Мислим био би некоректан и не могу себи рећ.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Је ли могуће да Вам је лик познат из новина, са фотографија, са неке фотографије?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, прошло је толико времена, ја читаво време кажем био би некоректан када би рекао, е то је тај господин и то је то било, мислим не би себи могао јер прошло је времена, промјенило се јер мислим 15, колико година је прошло од тада, он је разлика човјек.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли сам ја само добро разумео да је оштећени казао да је у питању емисија ТВ Тузле, у којој су учествовали организатори тог напада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја нисам тако разумела, него да су само.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: На којој телевизији је гледао ту емисију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тузланској.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Тузланска телевизија, не организатори тога него људи који су давали публицитет самом успјеху тога и били су значи и командант, био је командант, био је Бешлагић и била су још тројица, пет људи је било.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Али то је ТВ Тузла?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање је где се он налази када гледа ту емисију ТВ Тузла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се Ви налазили?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам био у мјесту Кртова.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Колико је то далеко од Тузле?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: То је једно 20 километара, можда 15-20 километара.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Толико о тој емисији, ми ћемо морати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Хвала, изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да се вратим на капетана у Бијељини, капетан из ЈНА у Бијељини сугерише овоме оштећеном и неким другим.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте питање.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: И неким другим возачима, да поведу рачуна и ако могу да избегну Тузлу. Моје је питање да ли то овоме сведоку оштећеном сугерише капетан исте војске у којој се он у том моменту налази?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, јесте. Исте, исте војске.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Исте војске.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање је, јединица у којој је овај оштећени мобилисан као резервиста и из које је послат у Тузлу на испомоћ, када је евакуисана из Босне и Херцеговине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је та јединица у којој сте Ви били, евакуисана?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Чекајте, нисам разумио питање.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле јединица војске у којој сте Ви били резервиста.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У критично време маја '92. године када је евакуисана, повучена из Босне у Србију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам примедбу на овакво питање.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Моја јединица није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питање је погрешно, може прво да га пита да ли је та јединица евакуисана, па онда када, а не напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је, то је тачно. Прво да ли је евакуисана и да ли знате да је евакуисана?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Моја јединица није евакуисана, моја јединица је дислоцирана у мјесто Сижје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У место?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Сижје.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим вас, ја врло јасно питам да ли је овај оштећени 15. маја у време критичног догађаја био војник, односно резервиста Југословенске народне армије?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао на самом почетку.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У складу са договором међудржавним између државе Југославије и Босне и Херцеговине, односно република тада, ЈНА се морала евакуисати, моје питање је ако је он био резервиста ЈНА, његова јединица га је мобилисала, када је она евакуисана у складу са тим договором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је била дислоцирана.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Био је договор до 19. маја је требало да се значи по питању тога повуче Југословенска народна армија, до 19. маја, а младу војску смо ми значи 14. на 15. евакуисали до Бијељине, а из Бијељине су је преузели други значи за Србију и Црну Гору, а ми смо остали са својом јединицом дислоцираном у мјесто Сижје.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: До када?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Дислоцирани до 19. маја.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: А после 19.?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: После 19. маја ја не знам како је, она је преименована у Војску Републике Српске.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Значи ваша јединица је преименована у Војску Републике Српске?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала, то сам хтео да питам.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јер само да Вам кажем ја, ја сам био и '91. позиват на војну вјежбу у Тузлански корпус, ме је позвао са позивом исто гдје смо били придодати Книнском корпусу када је евакуисан Шибеник и тамо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Немојте о томе.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Имам следеће питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, у једном моменту у току дана 15. маја сведок одлучује самоиницијативно да напусти касарну и креће ка Брчанској Малти одакле бива враћен, моје питање је да ли је он у том моменту имао свог старешину?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Узасе је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у касарни старешина Ваш?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Непосредног старешину, да ли он некеме полаже рачуна у том моменту?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У том моменту је био старешина у касарни, био је командант Миле Дубајић је био ту, по нашем сазнању, али је он обављао послове у команди гдје ми нисмо имали узмимо могућност контактирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ваш непосредни старешина да ли је био?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Непосредни старешина је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте му се јавили где идете?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам да Вам кажем ми смо, ја сам то наговештавао пар пута, ми смо инсистирали да се изорганизује да идемо на време. Самим тиме што је то време пролонгирано ја сам одлучио самоиницијативно да се извучем јер ми је све указивало на проблем који се десио и мислио сам да избегнем да не учествујем у том проблему.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Где је одлучио да иде, где је кренуо из касарне?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам одлучио да идем у своју јединицу у Сижје.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У Сижје.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Са чиме?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Са возилом.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Чијим возилом?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Возилом које сам ја задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је задужио.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Наравно, сад ја њега питам да ли то значи да је кренуо возилом јединице из Тузле у неку сасвим другу јединицу, коме се јавио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Својој јединици каже. Кренуо је да се јави својој јединици, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сижје?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Која је касније постала јединица Војске Републике Српске?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, али господине само да Вам кажем једну ствар, пошто је проблем био ја сам био у униформи Југословенске народне армије, на улицама је била видљива нетрпељивост и напад, ја би најрадије да сам имао цивилку и отишао пјешке, то би у том моменту је само што је нисам имао и онда сам сматрао да би прије успио изаћ са возилом него узмимо са униформом, а пјешака, то је била мотивација покушаја да се избегне страдање које сам доживио.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Имам следеће питање, ми овде веома често од свих оштећених кажемо да је наредба била да се спусти оружје да се не иритира народ, да се не иритирају Тузлаци, моје питање је да ли он може да објасни са ове дистанце, да ли је он разумео то зашто би повлачење војске иритирало Тузлаке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше мишљење.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Само да Вам кажем, ја као обични војник нисам се упуштао у нека тумачења правила и то, ми смо били ту који смо покушали да узмимо, извршимо наређења и имали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је одговор.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Имали смо једно наређење одрадили га и чекали следеће, то је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро, хвала вам, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле примедба као и за све остале оштећене, на обим тог сведочења, али шта је ту је па се прикључујем. Ја би молио најпре неких пар објашњења, конкретних реченица које је овај сведок изговорио, говорећи о Мати Зринић, Зрнић како се зове.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Зринић колико ја познам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Каже овако, да се након те његове пуцњаве, цитирам каже «дао је до знања и овим људима унутра који имају оружје», шта је то дао до знања овим људима унутра који имају оружје?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да је нападнута касарна.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па да ли су ти људи на неки начин реаговали на то што му је, што им је Мато дао до знања?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам ја мислим ја сам добро дао до знања да је било узмимо у том паничном, паници некој да је било људи који су у зрак пуцали, значи на одређено вријеме.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте у било које време за време боравка у касарни Ви лично се склањали од неке пуцаве уперене ка Вама?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Били су ту објекти па смо се морали, јер овај приликом привиђања ја сам то мислим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте приметили да је било ко у Вашој близини од људи повређен на били који начин, односно да ли је неки објекат погођен, оштећен од отварања ватре тога дана?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Мислим круг је велики, мислим било би сада сулудо да кажем да си могао све контролисати и видјети, ја нисам имао могућност да то, у ствари није ме у том моменту ни пуно, него се једноставно си проблем имао да се склониш и да не будеш жртва тога знаш, и так да је значи само оно чујеш било и то, а нисам видио не могу прецизно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је у више наврата употребио термин дошао је старешина тај и тај, па нас замолио, па је тако говорио.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: За стрпљење.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Белојица их замолио, па је дошао Дубајић па их замолио, па је дошао још један неименовани старешина па их замолио.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: За стрпљење, да се ради о безбједности самих нас и самог изласка, значи да се он као претпостављени старјешина пошто је видљиво, видљив био, видљиве припреме око касарне да би се рјешило значи у кругу договора са овим самим службеницима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Потпуно разумем то што Ви иза тога причате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам кажем, ја нисам стварно регистровала то замолио, ја сам само регистровала да је рекао да је Дубајић им је дао до знања да су у току преговори.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте и замолио за стрпљење.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У вези тројице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не замолио, нисам ја то чула.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Је употребио термин, можемо проверити на транскрипту следећи пут, употребио термин замолио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви више пута, то инсистирате замолио али ја нисам.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: За стрпљење, за стрпљење јер је као на видику споразум о безбједности и значи гдје ови, гдје овај Бешлагих тврди да ће изорганизовати безбједан излазак.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мало је нелогично да официр ЈНА замоли војнике, само због тога питам ништа друго.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, али, па добро.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Могу даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли овај сведок познаје припадника те Тузланске јединице који се зове Стевановић Радан?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Стевановић Радана познајем, у ствари упознали смо се ту у касарној нисам га познавао прије.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли познаје Вукмирица Миодрага?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Вукмирицу Миодрага, њега директно не знам, знам да је био исто један од старјешина ту али није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Стевановић Радан био присутан у болници када сте, када су тај што су Вам га представили као припадник Међународног црвеног крста, узимао изјаву од Вас?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Није био у мојој соби.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте некад пре доласка данас на суд давали изјаву, били саслушавани од било ког службеног органа везано за догађаје 15. маја '92. године?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, само у Добоју. МУП Добој.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Када и по ком основу?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па не би Вам могао рећи тачно датум када је, али дао сам изјаву о дешавању, они су вјероватно на прикупљању података за тај случај.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте некад у било којој својој изјави о том дану говорили о том шта се налазило на Вашем камиону утоварено у тренутку кад је дошло до инцидента, односно до те несреће трагедије на Брчанској Малти?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Било је, јесам, били су сандуци.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сандуци чега?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Сандуци су били, ја не знам шта је у њима било, да ли је било ишта али сандуци су били, дрвени сандуци.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можете описати сандуке и колико их је било и где су утоварени?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Утоварени су они горе у магацину јер је био магацин сандуци су били дрвени ја мислим једно, не знам сад не могу се тачно сјетити али можда једно 4-5 комада је било. На њима су баш кад је то између клупа.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром да се овај исказ транскриптује, ја био молио да конкретно каже шта му представља то што показује руком?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Дужина, дужина можда од 1 метар и 20, тако нешто дужина, дужи су сандуци, нису од пјешадијске муниције сандуци.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У ком моменту је то натоварено на Ваш камион?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: То је било утоварено у међувремену када смо ми значи било је одређено време о прилазима товарења, значи како је прилазило се, требало је на ред долазит. Ја не знам тачно који је ујутру оно ми кад смо дошли ту, ту прије него што ће можда прије пола 11 је било товарено.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Је ли то пре него што сте Ви први пут кренули из касарне?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Да, прије, прије.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле у том моменту кад сте Ви први пут излазили из касарне, на Вашем камиону је било, били натоварени сандуци са нечим што ви не можете да видите шта је?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Је ли могу директно да се обраћам сведоку или да ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви сте описујући догађај за време Вашег боравка у кабини возила говорили шта сте гледали, шта сте видели са стране, да ли можете описати у ком положају сте се налазили кад гледате како «зоља» иде, рикошетира, удара? И кроз који део камиона Ви гледате?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Овако ја сам имао значи, шофер шајба ми је била разбијена, и што се тиче значи моја лијева страна, то је било више на лијеву страну мог значи гледајући сада тог дјела раскрснице, значи лијева страна, то је дешавало се.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, кроз који део камиона Ви гледате?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Лијева страна шофер шајбе и прозор врата, значи то сам могао пратити.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Ви за то време седите?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Сједим, сједим наслоњен на наслоњач, значи прислоњен и био сам читаво време ево овако прислоњен и нисам мрдао главу него сам само пратио у ретровизор и очима сам пратио позиције.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли у том тренутку чујете, осетите да и даље куршуми погађају Ваше возило?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Што се тиче тога није било, јер ми смо само налетели на тај дио гдје је осула паљба и после тога како смо се ми умирили није више по нама није пуцано.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете определити у ком делу је била та зона у коју сте ушли упаљени? Односно да ли то значи да од касарне па до тог места није било паљбе?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја нисам, ја сам добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је објаснио.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам објаснио како сам ушао доле, значи сишао од капије I има ондје једна кривина, и ушао у правац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се понављати, то сте већ све детаљно објаснили.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У том правцу значи гдје видимо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете определити колико пута сте прошли од тренутка када сте, кад је на Ваше возило отворена ватра?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Мислим тако је, толико страховито брзо се све дешавало, разумијеш да сад ти имаш могућност колико је то пута, узми, али за страховито се брзо ствари мењају, сад Вам кажем, ја сам наишао једног момента и само видио таму, у међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, немојте понављати.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мене интересује да ли сте се зауставили тад кад је осута паљба на Вас или сте наставили?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам, нисам, нисам наставио ја сам у ходу био.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се можете изјаснити колико времена сте Ви се налазили у заустављеном возилу?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Трајало је, трајало је дуже врме, јер ја сам сад Вам кажем једно 4, 5 возила је изгорело кад сам ја напустио, значи ја сам чекао заштиту, значи колико је то трајало.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте, да ли можете, да ли се сећате кад сте напустили возило да ли је још увек био дан?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: У сами, у сумрак, рекао сам кад сам ушао у зграду да је мрак био да нисам могао никога видјети, значи с обзиром да је био мрак.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је ваше возило било већ тада запаљено?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Није него испред мене возило. Кад сам лежао, кад сам био покушао да уђем у онај заклон од грудобрана, и када су ме она двојица полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, немојте се понављати. Све сте то рекли.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам тада легао под заклон од возила које је било на паркингу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако сам добро разумео, возило оштећеног у тренутку тог заустављања је било рекли сте да ли 15 метара далеко од самог уласка у раскрсницу?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па знате како, ту је, ми смо били већ у два, три она узмимо то је се набијало и како возила су једна друго гурали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да сте прво рекли око 20 метара, па сте онда мало нешто вше рекли?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па не, ту би сад сувишно било да ја сад сто посто кажем у метар, то би мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од прилике.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Нисте ушли у раскрсницу, него је то пре раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам, пре раскрснице да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Још само једно питање, онда ћу имати један предлог, да ли можете објаснити Ваш долазак у болницу, рањени сте и добијете информацију да не питамо сад од кога и како да Вам је ту и рођени брат био такође рањен, како Ви одлазите њега тражити, да ли питате некога?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам никога питао, тад сам се украо и одскакутао да нађем, јер то је било тек смо доведени и ту сам затекао Сарафијановић Милутина који ми је дао до знања да ми је брат рањен.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У ком моменту су да ли полицајци, ТО или ко је Вас, ко Вас је већ држао свезане, у ком моменту су Вас одвезали?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Када су нас у санитет увели, кад су доводили, свели нас доле у приземље, санитет је био на тротоару, на излазу из зграде смо везани били, вођени речено је тада је дошло као Међународни црвени крст и они су нас преузели и они су нас њима дали. Значи предати смо ту и горе што се тиче тога.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам више питања, ја би само предложио да се сведоку прикаже барем статичан снимак, дакле да се заустави снимак па

да му се прикаже рецимо то је на ЦД-у део који носи ознаку «Брчанска Малта Б-1», рецимо тај део раскрснице се добро види на 8,58 минута тог снимка, па да се изјасни да ли из те позиције се види положај његовог камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте како он реагује на тај снимак.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је мој предлог, дакле.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете то да погледате?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Можемо погледати није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле који је, само поновите колега молим Вас.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је ознака је «Брчанска Малта Б-1».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Б-1.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је мислим са оног ЦД-а број 3, нисам баш сигуран али мислим да јесте.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја колико сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, било би добро да дате ту минутажу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да, на 8 минута 58 секунди је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би молила режију да нам прикаже снимак са ЦД-а број 3.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И наравно да на том снимку ако препознаје своје возило и место, зграду у коју је он утрчао кад је изашао из камиона и ништа друго, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме чује режија? Добро. Хоћете да кажете имате и минутажу. Добро. 8 минута 58 секунди, јесте тако рекли, добро.

ЦД број 3, је ли излазак мислите на овај део? Следећи, излазак, е то, 8 минут, дакле 8 минут нам нађите и.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не, није то тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то? Онда је претходно, претходни снимак.

Онда ЦД број 2, пробајце ЦД број 2.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ознака је на њему «Брчанска Малта Б-1».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ЦД број 1 на коме стоји «Брчанска малта 19,30», је ли то?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: «Брчанска Малта Б-1».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осми минут. Зауоставите, хоћете моли Вас режија да зауоставите овде? Е хвала. Изволите. Питање, дакле да ли види своје возило?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Само мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете ту да видите?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Само моментат.

Ово мени овдје, овдје ми доле, е.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека погледа он, вероватно ће препознати. Је ли можете да се орјентишете на овом снимку?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: На овом снимку ако се ја сјећам, значи долази, ја сам био овде прије ове ватре, ту око ватре ту, ја мислим на овоме дјелу, само моменат ту негдје у том дјелу прилаза јер овдје негдје је и острво које има, значи ту сам био на улазу ту до тог острва и ту до тог острвцета, што се тиче улаза. Значи ако сам добро разумио то је ова, одавде смо ми дошли.

Одакле? Не видим ја. Са контра стране, је ли? Одавде, е одавде, ево овде. Овдје је негдје, значи овдје је негдје био има неко острво и ту до самог острва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите овде неко заустављено возило је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одатле, је ли одатле гледате? Од ове куполо, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Овдје ова три, негдје ова ово овдје што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете доћи молим Вас да нам покажете, али не може никако, не може ово није документ камера, да.

Опишите нам.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Значи испред мене су била пар возила, значи ту сам ја био негдје иза овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете прићи молим Вас да ми покажете овде, већу да покажете где сте Ви то били. Дођите са ове стране, ево ту, е тако.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Значи с обзиром да долазимо одозго, тако, е овдје сам ја негдје био у моменту напада, на овоме. Овдје има једно острвце ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ова зграда је у коју сам ја, ако се добро види до раскрснице само мало, значи у задњу зграду до саме раскрснице ја сам ушао у улаз овај бочни, значи она је наслоњена на раскрсницу на овом дјелу, ова зграда и овдје овај улаз, ја сам значи био мало иза ове раскрснице, па сам значи попречио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту видели тај дим што сте рекли, облак неки, је ли то то?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Е то је сад Вам кажем ја кад сам напустио и ова су возила горела, и она су изгорела, јер сам и њих сачекао, ово је горело прије, а и ова су су возила вамо горела. Да, јер ја сам што се тиче тога, иза мене је горело исто горе видела се ватра, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре ове, пре уласка?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Пре раскрснице. Прије, јесте. И било је у раскрсници су горела, значи у раскрсницу било је још једно возило је овдје само посебно скренуло и на травњаку између два пута је исто запаљено, значи камион исто ту гдје је Лукић Мирко, ја мислим да је из њега искочио и он је ту искакајући задобио ране и његов је камион исто изгорио. Он је био овамо горе на, пролаз значи одозго из Скојевске како смо ми изашли продужио је, није скренуо за Бијељину него је продужио доле и ту је погођен и његово је возло запаљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром на исказ везан да гледа «зоље», односно гранату како лети што је немогуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваше.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да му се пусти снимак следећих 40 секунди у коме се виде експлозије у овом делу где је ватра и одређени предмети који као буктиње лете према возилима у којима се он налази, па да покуша објаснити да ли је то то што он види?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате ту неку минутажу или да наставимо?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, од овог тренутка следеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете пустити режија даље снимак.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не то, тај одлазак, он је отишао овамо са лијеве стране, овамо и код доласка значи овамо је он на лијевој страни запаљено возило, на овој, не овамо што је испред него је отишло у правцу овај дио, али да Вам кажем то је оволики комад ужарене цијеви који је ишао можда кад је испален тако се видело и ударило и закачило, има живих Петровић Видак коме је перајица расекла врат, избацило га ко, ја сам гледао кад је падао доле на, ја сам мислио да му је откинуло главу, такав сам ја дојам у том моменту имао. Разумијете и када смо се срели у болници нисам могао човјека познати, он је био сав натекао, ја сам причао да је он погинуо у ствари, кад ми је проговорио тад сам, нисам га могао познати, значи њега је закачило дикретно, ко значи имаћете прилику да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија хвала, можете зауставити.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Надам се да ми нећете замерити, односно спречити да кажем само једну реченицу. Било која граната испалена из било ког оруђа није ужарена до тренутка док не удари у тело, односно у мету и експлодира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваш коментар.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја не могу то коментарисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Молим Вас, Ви само говорите о ономе што сте видели, чега се сећате, наравно нећемо коментарисати и давати коментаре стручне.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Ја вам типично казујем да је била дужа од пола метра, ужарена цијев која је ишла и кад је њега закачила ја сам мислио да му је главу откинула. То је било оно што сам ја видео, а сад из чега је она, ја сам и рекао «зоља», «оса», ја не разумијем се у те, јер не разумијем се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Јуришић да ли Ви имате неко питање?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господина нисам до сада никада видио, могуће је да ме је видио, јер ја сам био и предсједавајући не једном на телевизији него можда и више пута, то није за мене спорно, ја сам јуче рекао да се може извући материјални доказ да ли сам се ја појављивао у емисији или не, али ова његова реченица личи на реченицу његовога брата па ме мало ту збуњује. Ја немам посебно шта да кажем изузев онога што сам јуче на почетку после првога сведока рекао, да је мени заиста овога господина жао због трагедије коју је он преживио, јер ја сам човек имам душу и срце и због тога ми је жао. Хвала, немам коментара. Немам питања за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Још да Вас питам да ли се придружујете кривичном гоњењу?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па поводом свега тога што сам видео и све што сам доживео, ја стварно немам снаге да одустанем од тога и тражићу, захтеваћу да што ја, што је у мојој моћи, значи тражим да се кривично гони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете истаћи одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Обавезно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате неке трошкове?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Имам трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи, само определите трошкове, у ком износу их имате? Трошкове превоза је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Превоза да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су ти трошкови?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било?

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Не могу ја сад рећи, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плус за исхрану.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 6.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам господине што сте дошли да нам сведочите, можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.ДАНКО МИХАЈЛОВИЋ: Хвала и вама.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колико смо обавештени нема више сведока данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија ја би да вам предам да се уврсти у доказе потврда или уверење о томе ко је у периоду од 08.10.`91. године до 08.12.`96. године обављао дужност начелника Сектора служба јавне безбедности у Тузли, а то је везано за ону потврду која је већ предочаван овде приликом саслушања окривљеног, у којој стоји да је то радио окривљени. Дакле то је докуменат Министарства унутрашњих послова БиХ, односно Тузле, па ћу га предати у копији наравно дати суду на увид оригинал.

Такође ћу предати копију Правилника о ратној организацији и систематизацији Станице јавне безбедности Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам остали дужни. Рекли сте да ћете нам предати.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То вам сад дајем, дакле чекао сам да добијем и овај докуменат да би могао да вам то заједно предам јер је везано једно за друго. Ово је копија и копија је и то које ја имам, али та је лошија, ја једино могу за други пут, дакле да остављам то за други пут да потрудим се да буде копија читкија него та коју Вам сад дајем.

Констатује се да бранилац оптуженог адв.Дозет предаје суду Правилник у ратној организацији и систематизацији Станице јавне безбједности Тузла број 01/93 од фебруара `92. године, као и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је ово насловљено?

**Од стране министра Сеада Омербеговића потврду која носи
назив «Обавјест» број 08-03/01-3-341-209/08 од 12.05.2008. године.**

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле документи које предајемо држимо их аутентичним и наравно да суд у сваком тренутку може у међудржавним односима проверавати њихову аутентичност, ми стојимо иза тога што смо дали.

Осим овога, имам још један предлог, наиме ми смо први дан саслушања окр.Илије Јуришића предали одређене материјалне доказе, односно ЦД-ове са снимцима које користимо у доказном поступку. Снимке на ЦД-овима није до сада, односно нико није до сада оспоравао аутентичност тих снимака, сви који су имали некаква шира сазнања о томе и са слушавања су оведе су потврдитли у ствари аутентичност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим једног. Осим једног сведока Новаковића који је тврдио да је сасвим други ЦД он предао и да је сасвим нешто друго.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Али то дакле ми сматрамо их аутентичним и суд их по нама користи као аутентичне снимке. Управо због тога предлажемо да суд ЦД број 4, мислим да је ознака број 4, то је онај снимак изласка војне колоне са нивоа раскрснице, достави Институту безбедности МУП-а Републике Србије, са циљем да се са тог снимка издвоји аудио снимак и тај аудио снимак транскриптује, наиме да се не би десило да као на први пут кад је приказиван тај ЦД овај овде да ја и колега тужилац, дакле није био тренутно присутни колега него други, се убеђујемо шта чујемо или не чујемо, а сматрам да је у најмању руку врло интересантно шта људи који се налазе на тој раскрсници, чији се гласови чују, шта говоре, дакле шта је садржина њиховог разговора.

И на крају дакле сматрам да је Институт за безбедност МУП-а Републике Србије и екипиран и технички и људски да то нешто направи, наиме ми, ја исто могу то направити у било ком студију који се бави снимањем аудио или видео техником, али сматрам да ће нешто што Институт за безбедност направи имати много већу тежину него да ја то сам направим.

На крају желим да кажем да ми данас нећемо предлагати укидање притвора не зато што сматрамо да разлози за притвор постоје, дакле ми и даље сматрамо да овај човек седи и апсолутно без икаквог законског разлога у притвору, али с обзиром да знамо каква ће одлука већа бити нећемо Вас оптерећивати да излазимо сад напоље па да видимо и да чекамо одлуку већа, али молио би да овај први прдлог без икаквог изласка прихватимо, уколико се и колега тужилац слаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Бранилац оптуженог, адв. Дозет предлаже да се ЦД број 4 који носи назив «Излазак колоне 15.05.'92.године, са нивоа раскрснице», достави Институту безбедности МУП-а Републике Србије, а са циљем да се издвоји аудио снимак и да се тај аудио снимак транскриптује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја тај предлог остављам суду на оцену, а што се тиче ових приложених материјала пошто их нисмо добили молим да нам суду достави па ћемо се изјаснити накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Суд ће одлучити о овом предлогу. Само бих вам још истакла термине следеће, немојте се изненадити велики број сведока смо одлучили да позовемо да не бисмо губили дане, па ћемо видети шта ће од тога испасти, да ли ће сви доћи.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се одлаже за 03. јул 2008. године, позвати оштећене:

- Ђурић Бору
- Пајкић Радета
- Сарафијановић Жељка
- Сарафијановић Милутина
- Симић Бранка
- Тодоровић Зорана
- Вукојевић Зорана
- Петровић Госпу
- Поповић Мирјану
- Јовановић Живана
- Благојевић Борку

са почетком у 09,30 часова.

За 04.јул 2008.године позвати оштећене:

- Тодоровић Озренка
- Трипуновић Видака
- Ћосић Миладина
- Пајић Љубу
- Љубојевић Благоја
- Бабуновић Цвијана
- Пантић Стојана
- Радић Слободана
- Вујановић Луцу
- Деспотовић Марицу
- Давидовић Николу

такође са почетком у 09,30 часова.

Записничар

Председник већа-судија